סיקו

והנשיקות הקסומות

מוניק' לטי

זה קרה לפני זמן לא רב, בעיר נמל שאת שמה כבר שכחתי. בעיר זאת חי אדם עשיר, מר לנסיניוט, סוחר בחיות מארצות רחוקות, קופים, נחשים, תוכים, נמרים ורבים אחרים. הוא היה שקרן מטבעו וניצל צרות ועוני של אחרים.
אבל הודות לאופיו זה העסקים שלו לא צלחו. אנשים לא האמינו ולא סמכו עליו.
על מנת לתקן את המצב הוא רצה להעסיק בחור בשם סיקו.

היה זה בחור צעיר, שחור עור, בעל חיוך יוצר אמונה. היה עליו לנקות לבדו את הספינה הענקית של מר לנסיניוט. קשה היה לנשום בספינה, האוויר היה דחוס ומלא סרחון והרצפה מכוסה בהפרשות של החיות שהועברו בה. הייתה זאת עבודה קשה ומאוד לא נעימה, וכל זאת כדי לקבל שכר זעום.
נוסף לכך מר לנסיניוט דרש שישרת את הלקוחות בנועם וינהג בהם בכבוד.

כדי להיות תמיד במקום סיקו ישן במחסן, תחת האבוסים. בעל העסק הנבזה עוד דרש גם שישמור על החיות. "תקבל שכר ביד רחבה" הוא הבטיח לסיקו. סיקו הצעיר, שלא היה לו כסף או מקום לינה לא הסס רגע. הוא היה צריך לעבוד כדי לחיות. כמו כולנו!

מאחר שמר לנסיניוט היה לא נעים הליכות, הלקוחות נהנו כאשר שירת אותם אדם נעים ומנומס. וכדי לעשות רושם טוב מר לנסיניוט השאיל לסיקו עוד בגדים יפים. בכך רצה ליצור יותר אמון אצל הלקוחות. נוסף לכך החיות הרגישו טוב יותר הודות לנועם של סיקו ונעשו יפות מיום ליום.

לנסיניוט ליקק כבר שפתיים. העסק שלו פרח.
הגיע יום תשלום. כמו כל יתר העובדים גם סיקו בא למשרדו של מר לנסיניוט. אך הרשע הזה התנהג כרגיל. הוא צעק "אין לי כל צורך לשלם לבחור שחור כמוך. נתתי לך בגדים ומקום לינה, ואתה עוד דורש שכר?"

הפועל המסכן לא אמר מילה וחזר למקומו בראש מורד. הוא פחד לאבד את מקום העבודה שלו ואת מקום הלינה.
אלא שהחיות אהבו את סיקו והיחס שלהן עודד את הצעיר. בניגוד לכך הן שנאו את לנסיניוט שהאכיל אותן בקמצנות ולא ליטף אותן מעולם.
למרות היחס של לנסיניוט סיקו לא חדל להיות ידידותי ובמצב רוח טוב שירת את הלקוחות.

יום אחד, כאשר כל הלקוחות עזבו, סיקו החליט לטייל קצת. הוא שמח שיכול לנשום קצת אוויר צח, במיוחד שבלילות לא ישן טוב.
תוך כדי הליכה סיקו התחיל לבכות חרישית. הוא התיישב בשולי הדרך וחשב "זה לא צודק שמר לנסיניוט מנצל אותי רק בגלל זה שאני שחור, שאני שונה ממנו" ועוד מחשבות על מר גורלו. תוך כדי המחשבות אלה התחיל סיקו להירדם. פתאום קולות שמחים וצעירים נשמעו לידו.

"הי, אדוני, מה שלומך?" אמר מישהו.
"הי, אדוני, האם אפשר לעזור לך?" אמר אחר.
סיקו שפשף את עיניו. לפניו ראה שני ילדים בני תשע או עשר. הפנים שלהם, סקרנים ומאושרים כאחד, גירשו את המחשבות השחורות שלו וגרמו לו אפילו לחייך קצת.
"שלום" ענה כשהוא פותח עיניים לרווחה.

"אולי נספר לך מעשיות משעשעות? אולי דברים שמחים יוכלו לעודד אותך?" אמר אחד הילדים.
הם היו כל כך נחמדים שהוא רצה לגמול להם על היחס הטוב. הוא הושיט להם קופסה קטנה, דבר יחידי שהיה שלו ממש וסיפר:
"לילה אחד חלמתי על גברת יחפה ויפה מאוד שעברה בשקט מוחלט במחסן בו אני ישן. היא אמרה לי "אני מחבקת אותך, כי מגיע לך זאת" ונעלמה מיד.
בבוקר כאשר התעוררתי היה מונחת ליד ראשי קופסה זה.

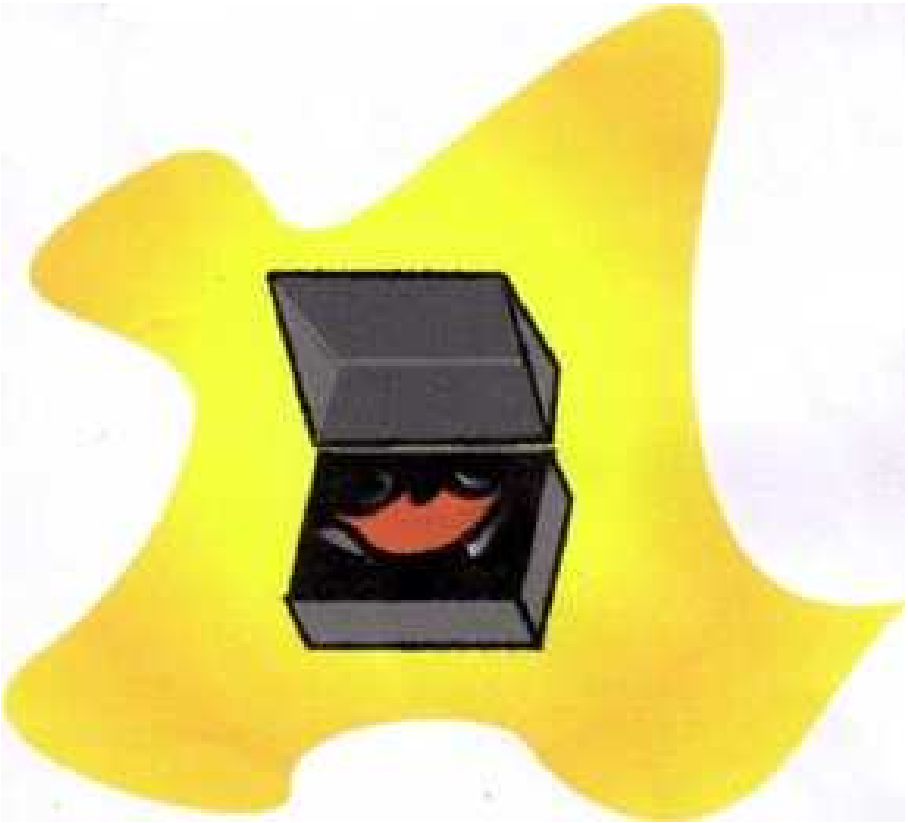

בתוך הקופסה ראיתי זוג שפתיים שלא ניתן לגעת בהן, אבל חיות - כאין נשיקה כלשהי. שפתיים אלה יכולות לדבר, לנשום, לשיר ואפילו לצחוק. אינני יודע מה לעשות איתן, אבל לכם בוודאי יביאו קצת אושר. אתם חמודים כל כך ורוצים לעזור לי. קחו אותן. שיביאו לכם מזל."

"לא, שמור עליהן. זה אתה שצריך מזל"
ענו שני הילדים ביחד.
סיקו הביט על הקופסה, ואחר כך חייך אל הילדים. אך כאן באה הפתעה. לפניו עמדו לא שניים אלא אלפי ילדים קטנטנים, בני כל הצבעים, וכולם יחפים כמו האישה שבחלום.
הוא שאל בחשש מה "אתם מכירים את האישה היחפה?"
"כן, זו הפייה ז'וסטין" ענו כל הילדים במקהלה.
"מה עלי לעשות עם הקופסה?" שאל שוב סיקו.

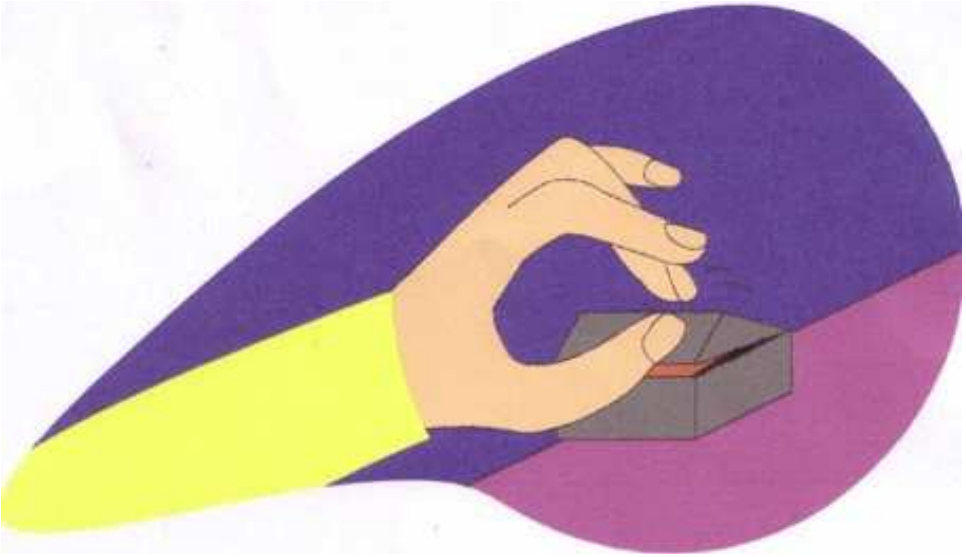

ושוב במקהלה ענו כל אלפי הילדים "דפוק עליה כדי לעורר את הנשיקה הקסומה ואחר כך שים אותה ליד לנסיניוט ותן לה לעשות את שלה."
סיקו עדיין לא השתכנע. אבל אז כל הילדים קטנים נעלמו, ונשארו רק השניים בני גודל רגיל. אחד מהם קירב את הקופסה לאוזנו של סיקו. זה היה מופלא: הקופסה נפתחה מעט וקול שקט מלמל "אל תדאג. קסמים מנצחים תמיד."
סיקו התחיל חייך ואפילו לחלום

ביום התשלום הבא הגיע סיקו למשרדו של מר לנסיניוט, כמו כל האחרים. הוא הניח בחשאי את הקופסה ליד צנצנת הפרחים שעל השולחן של מר לנסיניוט.

בלי להרים את ראשו מספרי החשבונות
אמר לנסיניוט "כן, אני יודע. זה יום
התשלום, אבל אתה, בחור שחור, קיבלת
כבר את שכרך בכך שהנך יכול ללון אצלי
במחסן."
ועוד הוסיף "להתראות!"

סיקו נהג כאילו הוא עוזב, אך הוא הסתתר אחרי ארון. הוא רצה לראות ולשמוע מה יקרה.
לנסיניוט סגר את ספר החשבונות שלו, שם אותו במגירה, נעל אותה בשני סיבובי המפתח ושם את המפתח בכיסו. ואז אמר "מספיק. גמרתי להיום!"

אבל באותו הרגע נשמע כאין צפצוף
מזמר. זו הייתה הנשיקה הקסומה.
המפתח, שהיה כבר בכיסו של לנסיניוט,
התחיל לרקוד וקרה דבר בלתי-אפשרי.

המפתח יצא מכיסו של לנסיניוט והתחיל להתעופף ולהתרוצץ בכל החדר. לנסיניוט לא יכול היה לתפוס אותו.

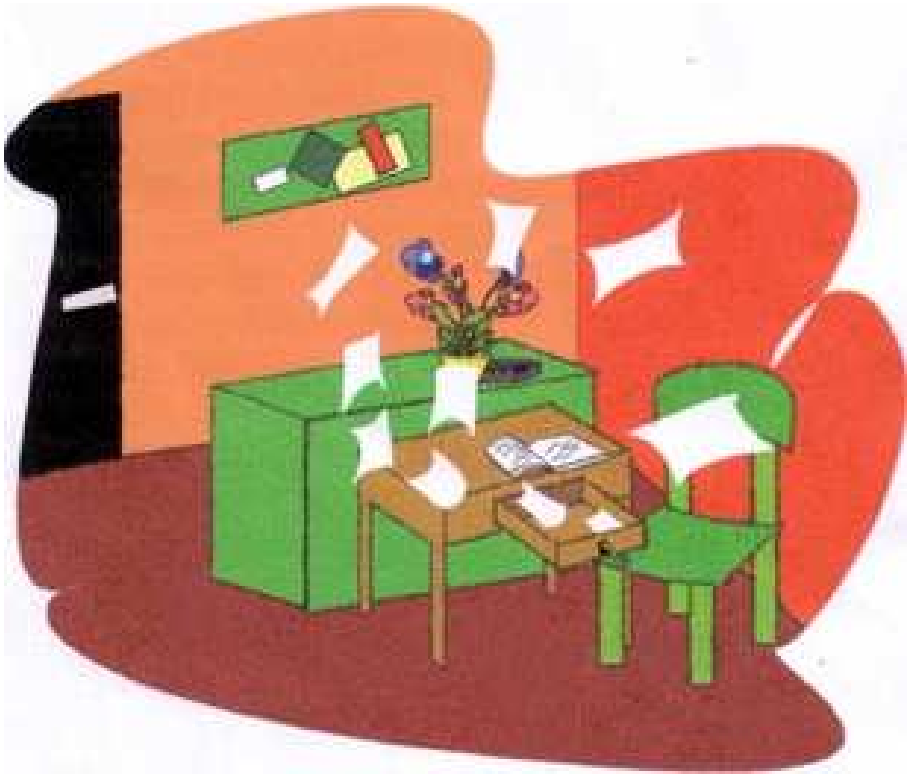

ופתאום השתתק הכל. המפתח נכנס למנעול המגירה וזו נפתחה מעצמה. הנשיקה הקסומה נשפה חזק וכל הניירות התפזרו בחדר. ואז היא נשפה ביתר כוח. ספר החשבונות עלה על השולחן. הוא השמיע קול יבש ונפתח בעמוד בו רשום היה שמו של סיקו.

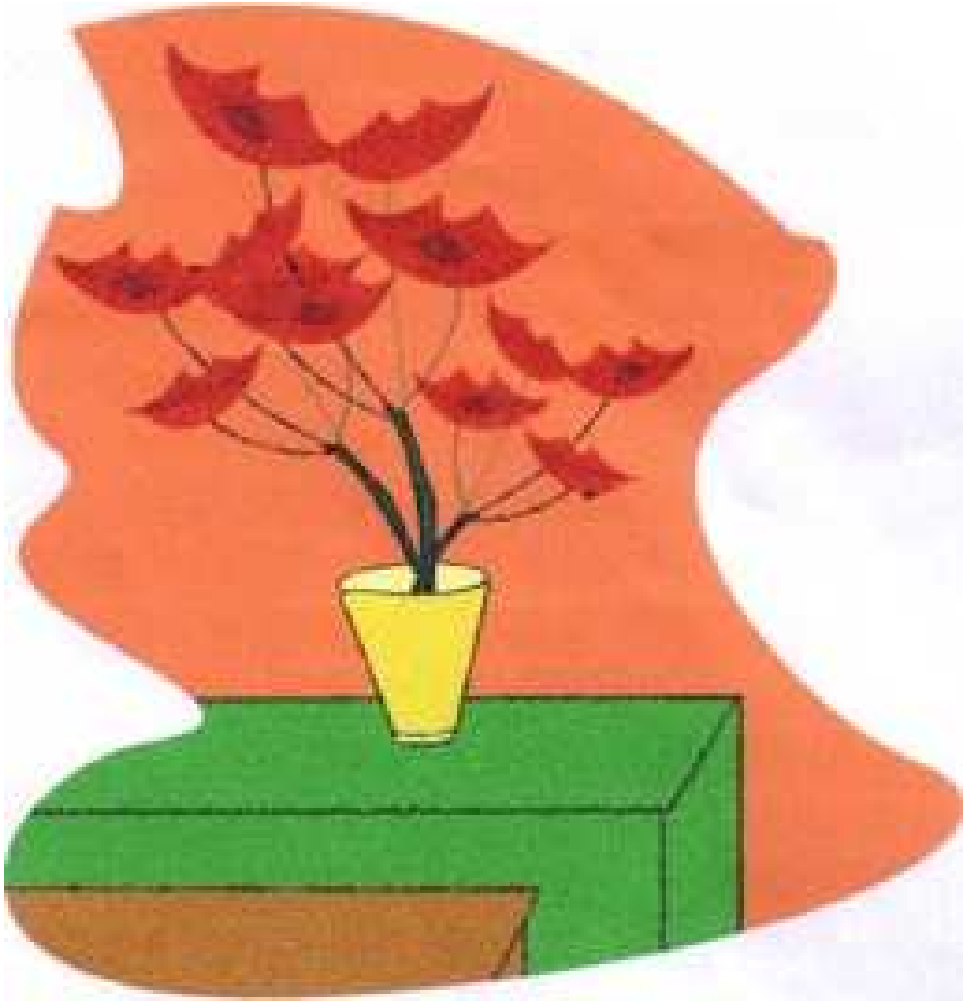

לנסיניוט שהתעייף מריצה אחרי המפתח, ניגש לשולחן. הוא ראה את ספר החשבונות פתוח בעמוד של סיקו והחל לקלל בזעם. ואז נשמע שוב קול, כאין צחקוק. הוא הרים את ראשו וראה שאין יותר פרחים בצנצנת שעל השולחן. רק זר מוזר ששר נגינה שמחה.

ושוב הכל נעצר פתאום. השתררה דממה שקשה היה לסבול אותה. נשמע רק קול של שיניים רועדות של לנסיניוט. מה יקרה עכשיו?

הנשיקה הקסומה התחילה לשיר. תחילה המנגינה הייתה צורמת אך לאט ובהדרגה היא נעשתה נעימה ושמחה יותר.

הכיסאות והשולחן ניתקו מהרצפה והתחילו ולהתעופף לרקוד בקצב המנגינה. לנסיניוט נפל על הרצפה, מאויים על ידי הרהיטים שרקדו מעל ראשו.
והמנגינה נעשתה שוב צורמת ומאיימת. הכסא והשולחן קרסו ברעש גדול סמוך ללנסיניוט. ספר החשבונות נפל על ראשו. ממקום בלתי מזוהה נשמע קול מאיים שאמר "שלם לעובד שלך, נבל! כבד אותו למרות שהוא שחור ולא דומה לך. זה הצדק!"

באותו רגע סיקו יצא ממחבואו. לנסיניוט מפוחד הקשיב לו עכשיו. הכל נעשה רגוע, שקט. אפילו הכיסאות והשולחן קיבלו את צורתם הקודמת.
לנסיניוט ניגש לשולחן כדי לשלם לו. הגיע זמן.

האישה היפה בעלת רגליים יחפות חזרה ולקחה את השפתיים הקסומות ואחר כך נעלמה בשקט. תפקידה נגמר.

מאז סיקו, למרות צבעו אך שווה לכל היתר, חזר לעבודתו עם החיות.
בשמיים הפייה ז'וסטין, נשיקות קסומות ומקהלת הילדים מלמלו במקהלה.
"כולם שווים"